

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2018 roku

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia S.A. Wojciech Zaręba

Sędziowie: S.A. Jacek Michalski (sprawozdawca)

I. S.A. Elżbieta Józwiakowska

Protokolant - st. sekr. sąd. Agnieszka Jarzębkowska

przy udziale prokuratora Bartłomieja Świderskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2018 roku

s p r a w y **T. M. (1)**

syna J. i M. z domu G., urodzonego (...) w S.

oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 14 lutego 2018 roku, sygn. II K 116/17

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. na poczet orzeczonej wobec T. M. (1) kary pozbawienia wolności zalicza okres jego tymczasowego aresztowania również od dnia 15 lutego 2018 roku do dnia 5 września 2018 roku;

III. zasądza od Skarbu Państwa kwotę 1033,20 \ tysiąc trzydzieści trzy złote dwadzieścia groszy\ na rzecz adw. I. S. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu T. M. (1) w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego T. M. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

T. M. (1) oskarżony został o to, że:

I. W okresie bliżej nieustalonym w pierwszej połowie 2009 roku w R., województwa (...) i Irlandii działając wspólnie i w porozumieniu M. C. (1), G. Z. (1) - prawomocnie skazanymi za przedmiotowy czyn przez Sąd Okręgowy w Radomiu w sprawie II K 112/14 z dn. 15.12.2014 roku - oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dokonali wewnątrzspółnotowej dostawy z terytorium z Polski na terytorium Irlandii nie mniej niż 750 gram amfetaminy i 30 sztuk tabletek ekstazy, co łącznie stanowi znaczną ilość środków odurzających, które to substancje nabył G. Z. (1) za kwotę 5.500 zł od K. J. w Z. za pieniądze przekazane przez T. M. (1), po czym M. C. (1) ukrył amfetaminę w gaśnicy do samochodu, po uprzednim usunięciu z gaśnicy środka gaszącego, zaś tabletki

ecstasy w obudowie lampy samochodowej i po zapakowaniu w torbę podróżną G. Z. (1) przewiózł autobusem rejsowym z R. do Irlandii, gdzie przekazał na miejscu w D. przez nieustaloną osobę T. M. (1), tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U Nr. 179, póź. 1485 z póź. zm.)

II. W okresie bliżej nieustalonym w pierwszej połowie 2009 roku w R., województwa (...) i Irlandii działając w bezpośrednim zamiarze dokonania wewnątrzwspólnotowej dostawy z terytorium z Polski na terytorium Irlandii nie mniej niż 1 kg amfetaminy, co stanowi znaczną ilość środków odurzających, działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1), R. D. - prawomocnie skazanymi za przedmiotowy czyn przez Sąd Okręgowy w Radomiu w sprawie II K 112/14 z dn. 15.12.2014 roku - oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, H. K. wziął za pośrednictwem R. D. od M. C. (1) 10.000 zł na zakup amfetaminy, gdzie pieniądze wcześniej na transakcje przekazał T. M. (1), ale H. K. nie wywiązał się z transakcji, bowiem nie przekazał amfetaminy mającej być przeznaczonej na wywóz, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U Nr. 179, póź. 1485 z póź. zm.)

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2018r. w sprawie II K 116/17 Sąd Okręgowy w Radomiu:

I. Oskarżonego T. M. (1) w granicach zarzuconych mu w punktach I i II aktu oskarżenia czynów uznał za winnego tego, że:

1. w czasie bliżej nie ustalonym w 2009 roku w R., województwa (...) i Irlandii działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1) i G. Z. (1) - prawomocnie skazanymi za przedmiotowy czyn przez Sąd Okręgowy w Radomiu w sprawie II K 112/14 wyrokiem z dnia 15.12.2014 roku - oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz 1485 z późn. zm.) dokonał wewnątrzwspólnotowej dostawy z terytorium Polski na terytorium Irlandii substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 750 gram amfetaminy i 30 sztuk tabletek ekstazy, co łącznie stanowi znaczną ilość substancji psychotropowych, w ten sposób, że G. Z. (1) i M. C. (1) nabyli te substancje od K. J. za przekazaną im przez T. M. (1) kwotę 4.000 zł, po czym ukryli amfetaminę w gaśnicy do samochodu, po uprzednim usunięciu z niej środka gaszącego, zaś tabletki ekstazy w obudowie lampy samochodowej i po zapakowaniu ich w torbę podróżną G. Z. (1) przewiózł je autobusem rejsowym z R. do Irlandii, gdzie przekazał na miejscu w D. przez nieustaloną osobę T. M. (1), tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U Nr. 179, póź. 1485 z póź. zm.)

2. w czasie bliżej nie ustalonym w 2009 roku w R., województwa (...) i Irlandii działając w bezpośrednim zamiarze dokonania wewnątrzwspólnotowej dostawy z terytorium Polski na terytorium Irlandii nie mniej niż 1 kg amfetaminy, co stanowi znaczną ilość substancji psychotropowych, działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1) i R. D. - prawomocnie skazanymi za przedmiotowy czyn przez Sąd Okręgowy w Radomiu w sprawie II K 112/14 wyrokiem z dnia 15.12.2014 roku - oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz 1485 z późn. zm.), w ten sposób, że przekazał R. D. za pośrednictwem M. C. (1) kwotę 10.000 zł na zakup amfetaminy, którą to kwotę R. D. przekazał H. K., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na fakt, że H. K. nie wywiązał się z transakcji nie przekazując amfetaminy, która miała być przeznaczona na wywóz, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U Nr. 179, póź. 1485 z póź. zm.) i za to na podstawie powołanych przepisów w brzmieniu sprzed 01.07.2015r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go i przyjmując, że czynów przypisanych mu w punktach I.1, I.2 niniejszego wyroku dopuścił się w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i jedną karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych;

II. Na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz 1485 z późn. zm.) orzekł wobec oskarżonego T. M. (1) nawiązkę w kwocie 4.000 (cztery tysięcy) złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) w R. przy ul. (...);

III. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego T. M. (1) kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 maja 2017 roku do dnia 14 lutego 2018 roku;

IV. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. S. kwotę 1,328,40 (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia osiem złotych i czterdzieści groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu T. M. (1) z urzędu;

V. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego T. M. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniosła obrońca oskarżonego, która zarzuciła zaskarżonemu orzeczeniu:

1. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zeznań świadków G. Z. (1), R. D. oraz M. C. (1), sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania, skutkującą obdarzeniem w całości wiarą zeznań tych świadków w sytuacji, gdy zeznania te wzajemnie są sprzeczne, nie uzupełniają się, nie znajdują potwierdzenia w zebranych w sprawie pozostałym materiale dowodowym w postaci zeznań innych świadków (T. M. (2), A. D.) oraz dokumentami;

2. błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na rozstrzygnięcie, a polegający na uznaniu winy oskarżonego T. M. (1) w dokonaniu zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów podczas, gdy jedynymi dowodami świadczącymi o jego udziale w przestępstwach są zeznania pomawiających go świadków, częściowo ze sobą sprzeczne i nieznajdujące potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zebranych w aktach sprawy.

Podnosząc powyższe, obrońca oskarżonego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy T. M. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do postawionego w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutu obrazy prawa procesowego, a mianowicie art. 4, 7 i 410 k.p.k., stwierdzić należy, iż są całkowicie bezzasadne. W ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie, Sąd Okręgowy w Radomiu orzekając w niniejszej sprawie procedował w pełni prawidłowo, nie uchybiając normom zarówno z zakresu prawa procesowego, jak i materialnego. W toku postępowania zostały wyjaśnione – zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji przepisu art. 366 § 1 k.p.k. – wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy poczynił

w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (art. 410 k.p.k.), który ocenił z poszanowaniem reguł wynikających z art. 4, 5 i 7 k.p.k., a swoje stanowisko w sposób wyczerpujący uzasadnił w pisemnych motywach wyroku sporządzonych zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k. – w szczególności Sąd ten wskazał w uzasadnieniu, które fakty uznał za udowodnione lub też nie, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym.

Nie mają racji skarżąca, gdy zarzuca Sądowi I instancji naruszenie zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i dowolną ocenę dowodów (art. 7 k.p.k.), poprzez przyjęcie za wiarygodne jedynie dowodów obciążających oskarżonego T. M. (1), a pominięcie dowodów dla niego korzystnych. Sąd orzekający miał w polu widzenia wszystkie dowody zebrane w toku postępowania, zarówno te dla oskarżonego niekorzystne, jak i te przemawiające na jego korzyść.

Przypomnieć należy, że przepis art. 4 k.p.k. stanowi jedną z ogólnych zasad rządzących procesem karnym, a mianowicie zasadę obiektywizmu, a ponieważ przedmiotem uchybień zarzucanych w apelacji mogą być jedynie konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w danych sytuacjach procesowych, to zarzut obrazy wskazanego przepisu nie może stanowić podstawy apelacji (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 23 czerwca 2004 roku, II AKa 140/04, LEX nr 145869; postanowienie SN z dnia 16 marca 2001 roku, V KKN 19/99, LEX nr 51668).

W tym miejscu wskazać należy, iż z analizy materiału dowodowego wynika, że Sąd Okręgowy w Radomiu nie powziął jakichkolwiek wątpliwości natury faktycznej co do okoliczności przypisanych T. M. (1) ciągu przestępstw. W związku z powyższym, nie mogło dojść do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., statuującego zasadę in dubio pro reo w procesie karnym na co wskazuje obrońca oskarżonego w treści złożonego środka odwoławczego (apelacja k – 1900). Zarzut obrazy tego przepisu mógłby bowiem zostać skutecznie podniesiony przez skarżących tylko wówczas, gdyby Sąd Okręgowy dopatrył się wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych lub wykładni prawa, których usunąć się nie da i wątpliwości te rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego. Taka sytuacja procesowa w tej sprawie nie miała jednak miejsca, zaś odmienny, subiektywny pogląd autorki apelacji jest w tej kwestii bez znaczenia. Dla oceny, czy nie została naruszona omawiana reguła nie są bowiem miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd meriti rzeczywiście powziął wskazane wyżej wątpliwości, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie wskazuje bowiem, aby Sąd ten przedstawił swoje wątpliwości i nie mogąc ich usunąć rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego T. M. (1).

Nie można zgodzić się z autorką apelacji, która twierdzi, iż Sąd Okręgowy w Radomiu w procesie dochodzenia do ustaleń faktycznych postępował wbrew treści 410 k.p.k., a więc, że oparł się jedynie na fragmencie zgromadzonych w sprawie dowodów, a zaprezentowana przez tenże Sąd ich ocena wykracza poza określone przepisem art. 7 k.p.k. granice sędziowskiej swobody ocen, wkraczając w dowolność.

Sąd Okręgowy w Radomiu omówił i przeanalizował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wszystkie zgromadzone w sprawie dowody. W sposób logiczny wyjaśnił przy tym, dlaczego zebrane w sprawie dowody uznał za wiarygodne i wskazujące na sprawstwo oskarżonego T. M. (1) w zakresie przypisanego mu ciągu przestępstw oraz dlaczego odmówił wiary dowodom przeciwnym, w zakresie, w jakim oskarżony negował popełnienie tych przestępstw. Sprawstwo T. M. (1) wynika w głównej mierze z zeznań świadków: G. Z. (1), K. J., M. C. (1) i R. D., a ich ocena zyskała aprobatę sądu odwoławczego. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku spełniają wymogi określone w art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego w Lublinie nie sposób zgodzić się ze skarżącą, że Sąd I instancji oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, dopuścił się naruszenia art. 7 k.p.k. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego (wyrok SN z dnia 9 listopada 1990 roku, WRN 149/90, LEX nr 20454), przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy;
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających, zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego;
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Wszystkie powyższe wymogi Sąd I instancji spełnił. Wywody skarżącej zawarte w apelacji przedstawiają natomiast alternatywną wersję oceny dowodów i stanowią jedynie czystą polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego, nie popartą żadnymi logicznymi argumentami i – jako takie – nie są one w stanie spowodować uwzględnienia zarzutu obrazy art. 7 k.p.k.

Sąd Okręgowy kompleksowo przeanalizował zeznania świadków G. Z. (1), M. C. (1), R. D. i K. J.. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie brak jakichkolwiek powodów, dla których świadkowie ci mieliby niezgodnie z prawdą pomawiać oskarżonego T. M. (1) o dokonanie przypisanych mu przestępstw, także z perspektywy korzyści procesowych w prowadzonych przeciwko nim sprawach karnych.

Przechodząc do szczegółów zarzutu zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego T. M. (1) zważyć należy co następuje:

- Sąd I instancji w sposób szczegółowy dokonał szczegółowej analizy wyjaśnień oskarżonego T. M. (1) i w sposób logiczny i zgodny z doświadczeniem życiowym wyjaśnił dlaczego nie dał im wiary w szczególności w części, w której oskarżony zaprzeczał by dopuścić się popełnienia zarzucanych im czynów. Wskazał na sprzeczność jego wyjaśnień w tym przedmiocie nie tylko z zeznaniami świadków G. Z. (1), M. C. (1), R. D. i K. J. ale i z bezspornymi faktami dotyczącymi odbywania lub nie przez oskarżonego kary pozbawienia wolności w przedmiotowym okresie. Oskarżony bowiem w swych wyjaśnieniach wskazywał, iż nie mógł dopuścić się przedmiotowych czynów gdyż w tym czasie odbywał karę pozbawienia wolności na terytorium Irlandii co w świetle informacji z G. (...) C. P. w Irlandii i Ambasady RP w D. okazało się nieprawdą bowiem oskarżony karę tę odbywał nie w 2009 lecz w 2007 roku. Trudno uwierzyć by oskarżony T. M. (1) pomylił się o dwa lata co do tak istotnego faktu w życiu każdego człowieka jakim jest odbywanie kary pozbawienia wolności;

- Sąd Okręgowy w Radomiu także w sposób szczegółowy a nawet drobiazgowy dokonał analizy zeznań świadków: G. Z. (1), M. C. (1), K. J. i R. D. i w sposób logiczny, racjonalny i zgodny uzasadnił dlaczego dał wiarę ich zeznaniom. Wywody Sądu I instancji zawarte w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia są pełne i wyczerpujące (uzasadnienie k – 1881v-1885) i ich powtarzanie w treści niniejszego uzasadnienia jest całkowicie zbędne – Sąd Apelacyjny w Lublinie w całości je podziela. Rację ma obrońca oskarżonego T. M. (1) wskazując, iż dowody te są dowodami z tzw. „pomówienia” i jako takie winny być traktowane z pewną dozą ostrożności a w szczególności winny być weryfikowane w oparciu o inne dowody oraz oceniane przez pryzmat ewentualnego interesu pomawiającego w toczącym się postępowaniu karnym. Sąd Okręgowy fakt ten także zauważył i miał na uwadze czemu dał wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie dokonana przez Sąd Okręgowy w Radomiu analiza wyżej wymienionych dowodów jest prawidłowa. Sąd ten dokonywał analizy zeznań wyżej wymienionych świadków we wzajemnym powiązaniu, szczegółowo uzasadniał dlaczego daje wiarę twierdzeniom każdego z nich, w jakim zakresie ich zeznania ze sobą korelują, potwierdzając się wzajemnie. Zwrócić należy uwagę, iż w sprawie niniejszej mamy do czynienia nie z jednym dowodem w postaci zeznań jednego świadka ale z czterema świadkami, których zeznania wzajemnie się potwierdzają, co czyni możliwą weryfikację ich prawdziwości. Zauważyć należy, iż Sąd I instancji dostrzegł też nieścisłości i częściowe sprzeczności w zeznaniach wyżej wymienionych świadków dotyczące szczegółów relacjonowanych przez nich zdarzeń i odniósł się do nich w treści pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia. Nie sposób nie zgodzić się z oceną Sądu Okręgowego w Radomiu, iż sprzeczności te i nieścisłości nie podważają wiarygodności zeznań wyżej wymienionych świadków – dotyczą bowiem one drobnych szczegółów tychże zdarzeń i wobec długiego upływu czasu od ich zaistnienia są zupełnie zrozumiałe.

W tym miejscu zauważyć należy, iż obrońca oskarżonego T. M. (1) w swym środku odwoławczym dokonał diametralnie innej oceny zeznań świadków: G. Z. (1), M. C. (1), K. J. i R. D. – eksponując sprzeczności w ich zeznaniach postawił tezę o ich niewiarygodności. Ocena taka jest, zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie, nieuprawniona. Wskazać należy na relatywizm ocen autorki apelacji – z jednej strony wskazuje ona na drobne szczegóły zeznań świadków takie, jak np. kwoty przekazywane przez oskarżonego świadkowi G. Z. (1) przez (...), kto wsiadł do samochodu K. J. w trakcie transakcji nabycia amfetaminy i tabletek ekstazy na stacji benzynowej (...) w Z. itd., stawiając na tej podstawie kategorię wniosek o niewiarygodności zeznań tychże świadków, zaś z drugiej strony stawiając tezę o całkowicie zrozumiałej z uwagi na upływ czasu „pomyłce” w wyjaśnieniach oskarżonego T. M. (1) odnośnie daty odbywania przez niego kary pozbawienia wolności w Irlandii.

Także całkowicie niesłuszna jest teza postawiona przez obrońcę oskarżonego T. M. (1) co do rzekomego interesu świadków G. Z. (1) i M. C. (1) w jego obciążaniu z uwagi na swoją sytuację procesową. Sam fakt podjęcia przez wyżej wymienionych świadków współpracy z organami wymiaru sprawiedliwości nie uzasadnia tezy, iż w ich interesie leżało „falszywe” pomawianie oskarżonego T. M. (1) o popełnienie czynów, których ten jakoby się nie dopuścił. Zauważyć w tym miejscu należy analizując chronologię zdarzeń, iż świadkowie G. Z. (1), M. C. (1) czy R. D. w sprawie niniejszej przed sądem zeznawali w sytuacji, gdy sprawy karne przeciwko nim zostały już prawomocnie zakończone a więc z uwagi na swoją sytuację procesową nie mieli już interesu w obciążaniu T. M. (1).

Autorka apelacji kwestionuje także ocenę zeznań świadków A. D. i T. M. (2) dokonana przez Sąd Okręgowy w Radomiu, tj. iż nie mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Tymczasem ocena Sądu I instancji jest w tym przedmiocie prawidłowa – świadkowi ci bowiem nie posiadali żadnych informacji odnośnie przedmiotowych zdarzeń dotyczących środków odurzających. To, że zeznania T. M. (2) i A. D. zaprzeczają pewnym szczegółom zdarzeń podawanym przez świadków M. C. (1) czy też R. D., dodajmy zdarzeń zupełnie pobocznych, to jeszcze nie świadczy o braku wiarygodności zeznań tychże świadków zważywszy na upływ czasu od tych zdarzeń.

W tym miejscu stwierdzić należy, iż nic do sprawy nie wniosły zeznania świadka P. S. (k – 2032v-2033), który zeznał, iż nie zna oskarżonego T. M. (1) i nie ma żadnej wiedzy by ten przemycał narkotyki. W pozostałej części jego zeznania dotyczyły zdarzeń bez udziału T. M. (1) zaś z udziałem świadka G. Z. (1). Abstrahując od faktu, iż zeznania tego świadka nie wniosły do sprawy, zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie, należy do nich podchodzić z pewną dozą ostrożności z uwagi na status świadka jako oskarżonego w sprawie przed Sądem Okręgowym w Siedlcach (akt oskarżenia k – 2007-2031) oraz widoczną obawę i niechęć do składania zeznań (pismo k – 1998)

Wreszcie podniesiona przez skarżącą niejako na marginesie w środku odwoławczym okoliczność istnienia sprawy cywilnej z powództwa I. W. przeciwko G. Z. (1) o zapłatę z tytułu fałszywego pomówienia, którą to okoliczność Sąd Okręgowy w Radomiu pominął – w tym zakresie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Lublinie na rozprawie w dniu 28 czerwca 2018 roku (k – 1976v- 1977) oddalając wniosek dowodowy w tym przedmiocie – okoliczność ta bowiem nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Obrońca oskarżonego T. M. (1) w treści swej apelacji (k- 1896) zarzuciła także Sądowi I instancji naruszenie zasady bezpośredniości poprzez zaniechanie przesłuchania świadków K. J. i H. K. przed Sądem Okręgowym i „pominięcie” ich zeznań.

W tym miejscu zauważyć należy, iż Sąd Okręgowy w Radomiu postanowieniem z dnia 9 stycznia 2018 roku (k – 1793) na podstawie art. 391§ 1 i 2 k.p.k. uznał za ujawnione wyjaśnienia K. J. i H. K..

Podnieść należy, że zeznania tych świadków nie zostały więc pominięte - nie można mówić o naruszeniu art. 391 k.p.k. polegającym na ujawnieniu ich wyjaśnień, wówczas gdy ustawa wprost zezwala sądowi na takie postąpienie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2003r. sygn. akt III KK 110/03, R-OSNKW 2003, poz. 2722). Niewątpliwie takie zezwolenie jest przejawem preferowania zasad szybkości i ekonomiki procesowej nad zasadą bezpośredniości.

Sąd Apelacyjny w Lublinie podziela stanowisko utrwalone w orzecznictwie i doktrynie, że przepis art. 391 § 1 k.p.k. należy interpretować celowościowo, a zatem przeszkoda powinna być realną, dość trwale istniejącą, rzeczywiście uniemożliwiająca przybycie świadka i jego bezpośrednio przesłuchanie przed Sądem. Przy spełnieniu tych przesłanek możliwe jest odczytanie zeznań świadka bez względu na ich wagę dla postępowania, nawet bez zgody stron (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2014r. sygn. akt III KK 117/14, z dnia 20 sierpnia 2014r. sygn. akt II KK 204/14).

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego w Lublinie, Sąd Okręgowy w Radomiu wyczerpał przewidziane przez prawo procesowe czynności zmierzające do usunięcia przeszkody uniemożliwiającej stawienie tych świadków – czynił starania by przesłuchać ich bezpośrednio lecz nie dały one pożądanego rezultatu.

Zaskarżenie rozstrzygnięcia o winie z mocy art. 447 § 1 k.p.k. powoduje zaskarżenie całości wyroku. Konsekwencją zaś przypisania winy w wyroku skazującym jest zawsze rozstrzygnięcie co do kary (art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k.). W tej sytuacji, wobec zaskarżenia przez obrońcę T. M. (1) całości wyroku należy w tym miejscu - w kontekście powyższej apelacji – odnieść się do wymierzonej oskarżonemu za przypisany czyn kary 5 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki na 100 złotych.

Wskazać trzeba, że – w ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie – także i w tej części orzeczenie Sądu Okręgowego w Radomiu jest prawidłowe. Sąd pierwszej instancji w pisemnych motywach wyroku (uzasadnienie k – 1886v - 1888)

wskazał okoliczności, które spowodowały orzeczenie wobec oskarżonego powyższej kary oraz miały wpływ na jego wymiar, zarówno te obciążające oskarżonego, jak i te o korzystnej dla niego wymowie, mając przy tym na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., a także okoliczności, które – w świetle art. 33 § 3 k.k. – powinny zostać uwzględnione przez Sąd przy ustalaniu wysokości stawki dziennej grzywny. Dokonana przez Sąd Okręgowy w Radomiu ocena i analiza tych okoliczności zasługuje na aprobatę Sądu Apelacyjnego w Lublinie i wobec jej pełności nie wymaga uzupełnienia.

Wymierzona T. M. (1) kara 5 lat pozbawienia wolności nie razi swoją łagodnością, ani nie jest rażąco surowa. Tak orzeczona kara jest karą w dolnych ustawowych granicach przewidzianych za tego rodzaju czyn. Wobec czego brak było podstaw do korekty wyroku w tym zakresie.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego w Lublinie, tak ukształtowana kara izolacyjna spełnia swoją funkcję zapobiegawczą zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej, wzbudzając w oskarżonym poszanowanie dla obowiązującego porządku prawnego oraz chęć zmiany postępowania, jak również uświadamiając mu oraz osobom z jego otoczenia brak pobłażliwości ze strony Państwa dla sprawców tego rodzaju przestępstwa co oskarżony.

Mając powyższe na uwadze i nie dostrzegając uchybień określonych w art. 439 k.p.k. i w art. 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny w Lublinie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania także od dnia 15 lutego 2018 roku do dnia 5 września 2018 roku.

Orzeczenie o zwolnieniu oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i ustaleniu, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa zapadło w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k., albowiem sytuacja materialna oskarżonego nie pozwala na uiszczenie przez niego tych należności.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł, jak w wyroku.